

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/25/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4411207546
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madaraszová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4411207546.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Soni Zmekovej a JUDr. Sidónie Sládečkovej, v právnej veci navrhovateľa: Q. W., nar. XX.X.XXXX, bytom W., F. 7, zastúpený Cipciar & Partners, s.r.o. Bratislava, Haburská 49/F, IČO: 36 716 669, proti odporcovi: C. W., nar. XX.X.XXXX, bytom F., Q. XX, zastúpený advokátom JUDr. Ľudovítom Didim, so sídlom Šahy, Hontianska cesta 4, o zaplatenie 2.190,78 eura s prísl., o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 6C/210/2011-148 zo dňa 22. októbra 2013, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 2.190,78 eura, úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1692,88 eura počínajúc dňom 23.5.2008 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 497,90 eur počínajúc dňom 7.6.2008 do zaplatenia a to do 15. dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi trovy konania v sume 1.366,32 eura a to na účet právneho zástupcu navrhovateľa Cipciar & Partners, s.r.o. Bratislava, Haburská 49/F, číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo Q. a.s. a to 15. dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Ďalej odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 400,52 eura a to na účet právneho zástupcu navrhovateľa Cipciar & Partners, s.r.o. Bratislava, Haburská 49/F, číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo VÚB a.s. a to 15. dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 488, § 489, § 657 a 658 ods. 1, § 558, § 580, § 451 ods. 2, § 489, § 491 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1,2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu dôvodný. Z výpovedí účastníkov konania na pojednávaní dňa 1.10.2013 považoval za preukázané, že peniaze v sume 51.000,-Sk (1.692,88 eura) a v sume 15.000,-Sk (497,90 eur), ktorých prevzatie odporca potvrdil dlžobnými úpismi dňa 22.4.2008 a 7.5.2008 predstavujú zálohu na materiál na zhotovenie nábytku pre p. O., pričom odporca tento nábytok fakturoval navrhovateľovi faktúrou č. 01/2009 zo dňa 20.1.2009 v sume 4.315,21 eura, ktorej zaplatenia sa odporca voči navrhovateľovi domáhal v spore, ktorý bol vedený na Okresnom súde Nové Zámky pod č. 5C/109/2010, pričom v tomto spore súd len čiastočne vyhovel návrhu a to v rozsahu 2.257,19 eura a vo zvyšku návrh odporcu zamietol. Z uvedených dlžobných úpisov mal súd prvého stupňa preukázané, že medzi účastníkmi vznikol záväzkový vzťah, keďže odporca prevzal od navrhovateľa zálohu na materiál na zhotovenie nábytku pre p. O. a odporca sa zaviazal, že tieto zálohy vráti dňa 22.5.2008 a dňa 6.6.2008, pričom odporca tieto sumy navrhovateľovi nevrátil. Z uvedeného je zrejmé, že medzi účastníkmi vznikol záväzkový vzťah podľa § 491 odsek 1 Občianskeho zákonníka, keďže uzavreli zmluvu s uvedeným obsahom a teda nemožno poskytnutie uvedenej zálohy považovať za plnenie bez právneho dôvodu tak, ako to uvádza právny zástupca odporcu. Preto nemožno

uvedené plnenie poskytnuté navrhovateľom odporcovi považovať za bezdôvodné obohatenie a teda nemožno ani premlčiaciu lehotu na uplatnenie práva posudzovať podľa ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka, ale len podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. V danom prípade podľa názoru súdu prvého stupňa bola lehotu na uplatnenie práva trojročná, preto nárok navrhovateľa bol uplatnený včas v trojročnej premlčacej lehote, ktorá uplynula dňa 22.5.2008 a 6.6.2008, pričom návrh na začatie konania bol podaný 20.4.2011. Uviedol tiež, že dlžobné úpisy nemožno považovať za uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ale za právny úkon, ktorý zakladá práva a povinnosti medzi účastníkmi podľa § 491 Občianskeho zákonníka. Obrana odporcu, spočívajúca v tom, že došlo k započítaniu pohľadávok v zmysle započítania navrhovateľa zo dňa 3.3.2011 a teda k zániku nároku navrhovateľa, je nedôvodná, pretože v danom prípade nedošlo k riadnemu započítaniu pohľadávok navrhovateľa odporcu, pretože nešlo o vzájomné pohľadávky účastníkov, spôsobilé na započítanie. Považoval za rozhodujúce, že navrhovateľ pohľadávku odporcu, ktorá predstavovala celkom sumu 4.315,21 eura, fakturovanú faktúrou č. 1/2009 neuznával ani len čiastočne, pričom vo vyjadrení k návrhu na začatie konania žiadal návrh C. W. v spore vedenom pod č. 5C/109/2010 zamietnuť. Na riadne započítanie pohľadávok zákon vyžaduje, aby išlo o pohľadávky vzájomne započítateľné t.j., že tieto pohľadávky účastníci právneho vzťahu vzájomne uznávajú. V danom prípade však ani sám odporca neuznával pohľadávku navrhovateľa uplatnenú v tomto konaní a preto, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nedošlo k riadnemu započítaniu pohľadávok účastníkov a teda ani k zániku záväzku odporcu voči navrhovateľovi započítaním v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa okrem istiny priznal navrhovateľovi aj príslušenstvom uplatnenej pohľadávky t.j. úroky z omeškania a návrhu navrhovateľa aj v tejto časti vyhovel, pretože úrok z omeškania navrhovateľ uplatnil v súlade s ustanovením § 121 ods.3 a § 517 odsek 2 OZ a ust. § 3 Nariadenia vlády SR č.87/95 Z.z. účinného ku dňu 31.12.2008 podľa ktorého príslušenstvo pohľadávky sú úroky z omeškania, ktorých výška predstavuje dvojnásobok základnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu. V danom prípade úroky z omeškania predstavovali výšku 8,5%, keďže základná sadzba ku dňom 23.5.2008 a 7.6.2008 predstavovala 4,25% a teda súd priznal v súlade s uvedeným nariadením vlády úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne z dlžnej sumy. O trovách konania súd rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov prvostupňového konania v sume 1.366,32 eura a náhradu trov odvolacieho konania v sume 400,52 eur podľa § 10 odsek 1, § 14 odsek 1 písm. c/, d/, § 16 odsek 3, 4, § 17 odsek 1, § 18 odsek 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil alebo zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietne v celom rozsahu a žalobcu zaviazne na náhradu trov odvolacieho, ako aj prvostupňového konania. V dôvodoch odvolania namietla, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je zmätočné a nepreskúmateľné a nesprávne právne posúdené. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sa v žalobe zo dňa 20.4.2011 domáhal zaplata sumy 2.190,78 eura s príslušenstvom titulom pôžičky s tým, že dňa 22.4.2008 požičal odporcovi sumu 51.000,- Sk a dňa 7.5.2008 sumu 15.000,-Sk. Odporca sa bránil tým, že tzv. dlžobné úpisy, aj keď ich odporca podpísal, boli navrhovateľom účelovo vystavené, pretože navrhovateľ poskytol túto sumu odporcovi ako preddavok na nákup materiálu pre vyhotovenie nábytku pre pána O. a pána P. bez toho, aby medzi nimi vznikol záväzkový vzťah podľa § 491 ods. 1 Obč. zákonníka. Tento záväzkový vzťah, o ktorý sa opiera prvostupňový súd, nemohol vzniknúť už aj z toho dôvodu, že účastníci tohto konania sú podnikateľmi, ktorých vzťahy upravuje Obchodný zákonník. Poukázal na to, že uznanie záväzku formou tzv. dlžobného úpisu odporca od začiatku sporu spochybňoval už aj z toho dôvodu, že v ňom chýba dôvod tohto záväzku a preto toto uznanie považuje odporca za absolútne neplatné. Odporca poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ v konaní o zaplata 7.634,60 eura s príslušenstvom, vedenom pod č. k. 6C/135/2009 dlžobné úpisy zo dňa 22.4.2008 a 7.5.2008 vôbec neuvádzal a nespomínal. Ďalej namietal aktívnu legitimáciu navrhovateľa na podanie tejto žaloby, pretože navrhovateľ dňa 21.4.2011 podal žalobcu faxom na Okresný súd v Nových Zámkoch a písomné podanie doplnil až dňa 26.4.2011, t. j. po uplynutí trojdňovej lehoty na doplnenie podania. Ide o prekluzívnu lehotu a nemožno ju predĺžiť. V tejto súvislosti uviedol, že e súd prvého stupňa sa dostatočne nevysporiadal s touto námietkou ako predbežnou otázkou a nevyžiadal od navrhovateľa, aby predložil doklad o doručení písomného návrhu na začatie konania. Podľa názoru odporcu, jedine čo je v konaní preukázané je, že písomné podanie navrhovateľa bolo doručené súdu dňa 26.4.2011, t. j. po uplynutí trojdňovej lehoty na doplnenie podania. Žiadal zohľadniť, že listom zo dňa 3.3.2011 navrhovateľ doručil odporcovi list pod názvom Jednostranné započítanie pohľadávky, v ktorom započítava jeho pohľadávku vo výške 2.190,78 eura s jeho pohľadávkou vo výške 2.190,78 eura vyplývajúcou zo zmlúv

o pôžičke uzatvorených dňa 22.4.2008 a 7.5.2008 t. j. sumy 51.000,-Sk a 15.000,-Sk, pretože týmto jeho jednostranným rozhodnutím odpadol predmet tohto sporu. Odporca poukázal na skutočnosť, že sám navrhovateľ tzv. jednostranným započítaním pohľadávky voči odporcovi urobil prejav smerujúci k započítaniu podľa § 580 OZ a v súdnom spore o zaplatenie sumy 4.315,21 eura vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5C/109/2010 a táto pohľadávka existovala, čoho dôkazom je, že súd návrhu odporcu sčasti vyhovel, keď zaviazal navrhovateľa zaplatiť mu sumu 2.257,19 eura s príslušenstvom. Žalobca o zaplatenie sumy 4.315,12 eura s príslušenstvom bola podaná na súd dňa 7.4.2010 a jeho započítateľná pohľadávka v tom čase už existovala, preto nesúhlasí s konštatovaním prvostupňového súdu, že v danom prípade nešlo o vzájomné pohľadávky spôsobilé na započítanie. Záverom uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil námietku premlčania, pretože plnenie, ktoré navrhovateľ odporcovi poskytol, je potrebné považovať za bezdôvodné obohatenie, a preto premlčaciu lehotu na uplatnenie práva treba posudzovať podľa ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že dlžobné úpisy je nevyhnutné považovať za potvrdenie odporcu, že mu boli navrhovateľom v určitej výške poskytnuté finančné prostriedky ako preddavky na vyrobienie nábytku. Čo sa týka odporcovej námietky voči aktívnej legitimácii navrhovateľa, túto považuje navrhovateľ za neopodstatnenú. V konaní sa nepreukázalo, že by navrhovateľ nedodrжал lehotu na doplnenie podania stanovenú v § 42 ods. 1 OSP. Aj keby sa v konaní preukázalo, že originál žaloby nebol doplnený do troch dní, v súlade s § 42 ods. 1 OSP, by to malo následok, že na podanie urobené telefaxom by sa neprihliadalo a na žalobu doručenú súdu dňa 26.4.2011 by sa hľadelo ako na nový návrh na začatie konania, ktorý napadol na súd dňom 26.4.2011 (teda nie dňom 21.4.2011). Vo svojom vyjadrení navrhovateľ zdôraznil, že bol to práve odporca, ktorý neuznal jednostranné započítanie pohľadávok, ktoré navrhovateľ urobil listom zo dňa 3.3.2011. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľ uzatváral so svojimi zákazníkmi zmluvu o dodaní tovaru, resp. zmluvu o dielo, nakoľko sa jednalo o nábytok zhotovovaný na zákazku. Tak to bolo aj v prípade zhotovenia nábytku pre p. O.. Navrhovateľ uviedol, že naďalej trvá na tom, čo už opakovane uvádzal pred súdom prvého stupňa, ako aj pred odvolacím súdom, že dlžobné úpisy predstavujú písomné potvrdenie toho, že odporcovi boli poskytnuté finančné prostriedky ako preddavok na vyhotovenie nábytku pre p. O., pričom táto skutočnosť bola preukázaná aj zhodnými tvrdeniami oboch účastníkov konania. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej odporcom uviedol, že k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu nedošlo. Odporca nikdy nerozporoval, že by mu predmetné finančné prostriedky boli navrhovateľom poskytnuté, resp., že by s nimi disponoval bez právneho titulu alebo po odpadnutí právneho titulu. Táto argumentácia je zo strany odporcu výlučne účelová. Podľa názoru odporcu v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ poskytol odporcovi finančné prostriedky v sume 51.000,-Sk (1.692,89 eura) a v sume 15.000,-Sk (497,91 eura) ako preddavok na vyhotovenie nábytku pre p. O., čoho potvrdenie predstavujú predložené dlžobné úpisy.

Z obsahu spisu vyplýva, že v tejto veci súd prvého stupňa rozhodol prvým rozsudkom zo dňa 16. marca 2012, č. k. 6C/210/2011-76 tak, že zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 2.190,78 eura, úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1692,88 eura počínajúc dňom 23.5.2008 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 497,90 eur počínajúc dňom 7.6.2008 do zaplatenia a to do 15. dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi trovy konania v sume 953,82 eura a to na účet právneho zástupcu navrhovateľa. Na odvolanie odporcu Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 16. mája 2013, č.k. 7Co/147/2012-106 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok (v poradí druhý rozsudok) súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP) a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je treba ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav a z jeho rozhodnutia je zrejmé, akými skutkovými a právnymi závermi sa riadil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je nepochybné, že medzi účastníkmi konania existovala dohoda, podľa ktorej odporca mal pre navrhovateľa vyhotoviť nábytok a za týmto účelom mu navrhovateľ poskytol zálohu vo výške žalovanej istiny. Medzi účastníkmi konania alebo sporné, že k odovzdaniu sumy 2.190,78 eura došlo a nebolo sporným ani to, že odporca prehlásil, že poskytnuté sumy vráti v dohodnutej dobe. Prevzatie poskytnutej sumy odporca nepoprel a tiež potvrdil to, že bola poskytnutá ako záloha na výrobu nábytku.

Uvedené tvrdenia vyplývajú z výpovede odporcu na pojednávaní konanom pred súdom prvého stupňa dňa 31. 1. 2012 (č.l. 43 spisu) Odporca tiež tvrdil, že zákazku na výrobu nábytku pre pána Kotrubčika vybavil navrhovateľ, ktorý mal s pánom O. aj zmluvu, pričom po vyhotovení nábytku pán O. zaplatil priamo navrhovateľovi.

Z obsahu spisu vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 5C/109/2010 vyplýva, že C. W. sa protinávhrhom voči Q. W. domáhal zaplata sumy 4.315,21 eura za stolárske práce - výrobu nábytku, ktorý pre Q. W. vyrobil, nábytok predal, ale vystavenú faktúru nezaplatil. V rozpore s tvrdeniami, ktoré C. W. na pojednávaní konanom pred súdom prvého stupňa dňa 31. 1. 2012 (sp. z.n 6C/210/2011 č.l. 43 spisu) ohľadom poskytnutia zálohy na výrobu nábytku uviedol, sú jeho tvrdenia uvedené vo vzájomnom návrhu zo dňa 8. 4. 2010 (sp. zn. 5C/109/2010), kde tvrdil (ods. 1. na druhej strane), že materiál na výrobu nábytku zadovážil a zaplatil sám .

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne postupoval aj v tom, keď nezohľadnil námietku započítania pohľadávky vznesenú odporcom. Sumu, ktorá mala byť predmetom započítania uplatnil odporca v súdnom konaní vzájomným návrhom doručeným súdu prvého stupňa dňa 8.4. 2010 (sp. zn. 5C/109/2010) , pričom až po uplatnení tejto sumy v súdnom konaní urobil navrhovateľ jednostranný započítací prejav dňa 3. 3. 2011 (č.l. 58 spisu) , pričom z výsledkov konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 5C/109/2010 vyplýva, že súd pri rozhodovaní nevychádzal zo záveru, že započítaním pohľadávky došlo k zániku záväzku , pretože rozsudkom zo dňa 3. 6. 2011, č.k. 5C/109/2010-92 zaviazal Q. W. zaplatiť C. W. sumu 2.257,15 euro s príslušenstvom ako odmenu za zhotovenie nábytku pre pána O..

Súd prvého stupňa správne posúdil aj námietku premlčania vznesenú odporcom v priebehu konania. Správne súd prvého stupňa vychádzal z toho záveru, že pri vrátení zálohy, ktorú navrhovateľ odporcovi poskytol za účelom zhotovenia nábytku ide o nárok zo zmluvného záväzku a nie o nárok z bezdôvodného obohatenia. Bez ohľadu na to, či súd posúdil právny vzťah medzi účastníkmi konania ako zmluvu o dielo podľa Občianskeho zákonníka alebo podľa Obchodného zákonníka, k premlčaniu dlhu neprišlo, pretože k jeho uplatneniu súdnou cestou došlo do troch rokov od povinnosti odporcu dlh vrátiť. Navyše podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka je premlčacia doba 4 roky ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak. Podľa dlžobného úpisu zo dňa 7. 5. 2008 mal sumu 15.000, -Sk odporca vrátiť do 30 dní t.j. do 6. 6. 2008 a podľa dlžobného úpisu zo dňa 22. 4. 2008 mal sumu 51.000, -Sk vrátiť do 22. 5. 2008. Trojročná premlčacia lehota v prípade sumy 15.000- Sk by uplynula 6. 6. 2011 a v prípade sumy 51.000,- Sk dňa 22. 5. 2011, pričom žalobný návrh v tejto veci navrhovateľ podal dňa 26. 4. 2011 (doručený súdu prostredníctvom pošty), teda včas. K právnenému posúdeniu veci odvolací súd dodáva, že z výpovedí oboch účastníkov konania nesporne vyplýva, že sa dohodli na tom, že odporca pre navrhovateľa zhotoví nábytok, ktorý navrhovateľ vo vlastnom mene odpredal. Ani jeden z účastníkov konania nenamietal neplatnosť takejto dohody a napokon odporca aj nábytok zhotovil a navrhovateľovi odovzdal. Predmetom tohto konania bola nie samotná dohoda o zhotovení diela (nábytku) ale vrátenie zálohy, ktorú v súvislosti so zhotovením nábytku navrhovateľ odporcovi poskytol. Odvolací súd o prejednaní veci rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ preukázal poskytnutie tejto zálohy a aj keď túto skutočnosť preukazoval tzv. dlžobnými úpismi , v ktorých nie je uvedený účel poskytnutia vyššie uvedených súm. V priebehu konania zo zhodných výpovedí účastníkov konania je možné prijať záver, že išlo o zálohu na výrobu nábytku pre pána Kotrubčika. Navrhovateľ síce najskôr tvrdil, že išlo o pôžičku , neskôr svoje tvrdenia zmenil s tým, že išlo o zálohu určenú na vyhotovenie nábytku (č.l. 127 spisu).

Vo vzťahu k odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa a ani odvolací súd nepovažoval dlžobné úpisy za právne relevantné uznanie dlhu odporcom . Za nedôvodnú odvolací súd tiež považuje námietku odporcu týkajúcu sa pasívnej legitimácie odporcu a nesplnenia podmienok na začatie konania, pretože nedošlo k doplneniu faxového podania navrhovateľom v zákonom stanovenej lehote. Z obsahu spisu vyplýva, že návrh v tejto veci bol podaný faxom dňa 21. 4. 2011 a poštou bol návrh súdu doručený dňa 26. 4. 2011, pričom poštová obálka , v ktorej sa mal nachádzať návrh na začatie konania v súdnom spise založená nie je. Pokiaľ by aj bolo pravdivé tvrdenie odporcu, že navrhovateľ v lehote troch dní nedoplnil faxové podanie predložením jeho originálu, súd v zmysle ust. § 42 ods. 1 OSP neprihliadne k takémuto (faxovému) podaniu. Žiadne ustanovenie OSP však súdu neumožňuje neprihliadať k podaniu, ktorú účastník konania doručil súdu poštou. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa správne postupoval, keď na základe písomného podania doručeného súdu poštou vo veci konal a rozhodol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 221 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a pri vyhlásení tohto rozsudku v konaní úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa písomne vyjadril k odvolaniu odporcu a v tomto písomnom vyjadrení uplatnil aj trovy odvolacieho konania, ktoré ale nevyčísľil (č.l. 178 spisu). V zmysle ust. § 151 ods. 2 OSP odvolací súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi, pretože navrhovateľ do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia náhradu trov konania nevyčísľil, pričom trovy konania pozostávali iba z trov právneho zastúpenia. Z uvedeného dôvodu odvolací súd navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v písomnom vyhotovení rozhodnutia nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.